

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XVIII. Noua Militij studia, quibus Lutherum reuocaret; eorumque exitus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

1519. inter illius asseclas ægrè recenferi possint præstanti admodum intelligentiâ scriptores.

De Eckio aliter Lutherus, aliter Melanchthon pronuntiant. Ille semper probis insectatur, quasi hominem, cuius lingua diues quædam esset ineptiarum fodina: hic fatetur, in altercatione Lipsiæ ipsorum plerisque fuisse admirationi Eckium, propter varias & insignes ingenij dotes.

Verumtamen infructuosus euentus illius disceptationis palàm comprobatur non æquitatem modò, sed etiam prudentiam Legati in repellendis Lutheri postulationibus iteratis; huiusmodi doctrinæ suæ experimentum urgentibus; cum ex dimicatione Lipsiensi compertum fuerit, nihil aliud in Luthero per eam confectum, nisi quò tenaciùs inhaereret contumaciæ, veritus ne per mutatam sententiam videretur non obtemperasse Pontifici, sed succubuisse aduersariis, atque uti conquereretur de Lipsiæ Vniuersitate, ipsoque Duce Georgio indignis modis, tamquam de iniquis arbitris in præscribendis ratione legibusque certaminis. Porro in ceteris effecit, ut acta huiusmodi conflictus euulgata, pro eo ac variant hominum ingenia, aliquos in dubitationem adducerent circa eos articulos, quos antea pro compertis recipiebant, dum quædam ex argumentationibus vel solutionibus Eckij minùs inexpugnabiles videbantur; cum sibi persuasissent, in eius lingua coactum in compendium, quidquid esset in Ecclesia rationum. Hisce tamen detrimentis aliquid commodi fuit intermistum: paruit namque, quàm audacter Lutherus in Sedem Romanam perduellem se gesserit, & commune Scholasticorum iudicium irriserit. Cum enim haberetur disputatio, non quidem rationibus, quas cauillationes appellabat, sed merà auctoritate sacræ Paginæ, ac Patrum, in qua se triumphare gloriabatur; ab ea tamen in extremas reductum angustias haud semel manifestò se senserat.

CAPVT XVIII.

*Nova Militij studia, quibus Lutherum reuocaret;
eorumque exitus.*

Nondum tot pressus difficultatibus animum desponderat Militij, quin alias iniret vias ad recuperandum Lutherum, per duos ferè annos in ea procuratione consumptos, nec iterum labore defatigatus, nec repulsarum pudore deterritus. Dignus profectò non mediocri laude, nisi eam obscurasset,

non

non solum abiectione sui, parum illi decoram qui personam Pontificis gerebat; sed factis ac dictis, Aulae causaeque sui Principis officientibus. Etenim oblitus, quas partes ageret, nec ab intemperantia conuiuiorum abstinuit, nec ab usu immoderato vini, quo tortore varia de Romana Aula depromptit, simulque (vix assolet) moris gerendi gratiam amplificauit; quae ibi, tamquam Romae ipsius confessiones, libenter excepta sunt ex ore Nuntij Pontificij ad confirmandam Lutheranam obrectationem; exprobrata postea, vix inficiationi haud obnoxia, in Wormatiensi Conuentu.

Iam vero post Lipsiense discrimen, Miltitius nouae industriae nihil parcens, ad operam Eremitanorum Patrum Congregationis Teutonicae confugit, qui tunc ad Generalia Comitia conuenerant; sperauitque Lutherum, vix suorum gratiam pugnam susceperat, suorum itidem gratiam quieturum. Nec grauate Lutherus tulit, huiusmodi sibi deprecatores adhiberi, suae arrogans potentiae, quod ea plane agnosceretur dimoueri non posse imperantium viribus, sed solum flecti precibus amicorum. Quare nouas literas ad Leonem

1519.

Continetur in secreta instructione Aquisgranensi Episcopo tradita Septembris an. 1536. à Paulo III. Nuntio misso in Germaniam, vix Concilium Mantuae habendum indiceret.

6. Aprilis 1520.

2 Verum, quod ad primum spectat: quae fronte id ille scribebat Leoni, cuius Nuntio paulo ante scripserat, non hanc vnicam, sed sex septemve praeterea causas, quae ipsum, ne Confluentiam adiret ad Septemuirum Treuirensis, retinuerat? Quod vero ad alterum: perlustraretur an verbulum vnum fortuito iactum fuerit. Haec est Lutheri thesis ab Eckio oppugnata: *Romanam Ecclesiam esse omnibus*

159. *nibus aliis superiorem, probatur ex frigidissimis Romanorum Pontificum Decretis, intra quadringentos annos natis; contra quæ sunt Historiæ ap. probatæ centum & mille annorum, textus Scripturæ diuinæ, & Decretum Nicæni Concilij omnium sacratissimi.*

Equidem cùm oculis vîrpo tam aperta Lutheri mendacia, sordidasque contumelias, quibus onerat suos omnes æmulos, quamuis dignitate, probitate, doctrinâ præclaros, stupore planè defigor; quinam fieri potuisse reputans, vt is non modò sibi nactus fuerit sententiarum sectatores, sed virtutis etiam laudatores.

At nihilominùs in iis literis, tantam exhalantibus infamiam in Romam, tantam despicientiam in Romanum Pontificem, cui simul audent librum impudentissimum scribere, *De libertate Christiana*, clariùs atque apertiùs falsum deprehenditur id quod Suauis persuadere laborat, causas hæresis Lutheranae à non satis pia Leonis vita ortum duxisse: sic enim de Leone Lutherus hîc loquitur: *Scilicet celebrator & augustior est in omni terrarum orbe tot tantorum virorum literis cantata opinio, & vitæ tuæ inculpata fama, quàm vt à quouis vel maximi nominis possit quauis arte impeti. Non sum tam stultus, vt eum incessam, quem nullus non laudat. Eum verò nominat modò agnum in medio luporum, modò Danielem in medio leonum. De in importunam Caietani Cardinalis tyrannidem Lutherus accusat, quippe qui nullis habitis ad id mandatis, se ad palinodiam adigere voluisset, eâ violentiâ trahens etiam Pontificatus ruinam. Quasi perspecta Luthero non fuissent, & ab eo edita in suis voluminibus, præscripta Cardinali mandata illius puniendi, nisi per clara pœnitentiæ indicia respuisset. Narrat deinceps, quid secum egerit Carolus Miltitius, commendatque hominis sedulitatem ac postremam industriam in poscenda tandem à suis Eremitanis ope ad ipsum flectendum, quando spes reliqua non erat ad opprimendum. Ceterùm ait, Pontificis prouolutum pedibus sese abiicere, sed geminâ conditione: alterâ, ne secum ampliùs agatur de sententiis mutandis; alterâ, ne lex ipsi statuatur in diuino verbo interpretando. Quod perinde sonat, ac esse immunem in dogmatis Fidei Pontificia iurisdictione.*